

TÍÐARGREIN

Løgmaður vælsignar lógarbrot

Johan Dahl brotið játtanarlóg og stýrskipanarlóg

Bjørn á Heygum

Tað var ikki sørt skakandi, tá løgmaður í Útvarpi Føroya alment proklamerar, at tað er í lagi at bróta bæði stýrskipanarlóg og játtanarlóg – í hvussu er skuldi hetta ikki hava nakrar avleiðingar!

Hetta kunnger hann í samband við, at ein samd landsstýrismálanevnd er komin til ta púra greiðu niðurstøðu, at Johan Dahl hev-

ur brotið bæði játtanarlógina og stýrisskipanarlógina við at havt eina óheimilaða meirnýtlu á Strandferðsluni uppá 4,4 mió. kr.

Hann grundgevur hesa legalisering av nevndu lógarbrotum rættuliga sannførandi við at fortelja øllum Føroya fólki, at so hevði hann ikki havt annað at gjørt, enn at loysa landsstýrismenn úr starvi – tí, sum hann segði – ongin helt givnar játtanir.

– Og hví tað? Jú eftir hansara bestu sannføring var vónleyst hjá hesum somu landsstýrisfólkum at halda seg innan fyri játtanina – t.v.s. av somu orsök máttu tey hereftir hava loyvi at bróta lógina. Jú – hetta er so sanniliga logikkur við lít!

Onki við at siga, at hann fór á stramma upp ella herða

eftirlitið – tað kundi nokk aldrin fallið honum inn!

4,4 mio kr. piparnøtur hjá løgmanni

Hann kom eisini við eini sera góðari samanbering við ferðslulógina, tá hann royndi at bagatellisera málið um óheimilaðu meirnýtsluna hjá Johan Dahl. Hann segði, at hetta, at brúka heilar 4,4 milliónur ólógliga, var ikki annað enn at koyra 81 km/t í mun til hægst loyvda hámarkið upp á 80 km/t.

Hvør skal siga – er tað ikki enn einaferð talan um piparnøtur hjá løgmanni, tá vit tosa um milliónir av krónum í almennum peningi?

Løgmaður, sum er settur av fólkinum at hava eftirlit við, at landsstýrismenn út-inna sítt starv á lógligan

og fullgóðan hátt, kunnger nú púra opið og ósmæðið, at tann politikkur, hann og hansara starvsfelagar standa fyri er, at tað í føroyska samfelagnum er fullkomiliga legitimt at brúka skattaborgarans pening í heimildarloysi.

Boðskapur løgmans er sostatt greiður, ikki bara til allar núverandi landsstýrismenn, men eisini allar komandi landsstýrismenn – brúkið bara borgarans pening sum tykkum lystir – uttanum játtanir og heimildir løgtingsins – tí hetta fær ongar avleiðingar álikavæl.

Vanvirðing móttvegis løgtinginum

At henda undirgraving av øllum givnum heimildum í veruleikanum er ein total

vanvirðing móttvegis løgtinginum, sum við sínum játtanum ásetir greiðar reglur fyri, hvussu skattaborgarans peningur skynsamiliga skal nýttast í hvørjum einstøkum føri bæði í játtanarlóg og figgjarlóg – sær løgmaður eftir øllum at døma ikki sum nakran trupulleika.

Tá løgmaður kann loyva sær slíka arrogancu móttvegis løgtinginum, er tað væl saktans tí, at hann innast inni als ikki hevur nakra virðing fyri hesum stovni sum eftirlitismyndugleika.

Hann hugsar væl sum so, at Føroya Løgting eftir øllum at døma er so ússaligt og moralsk viðtikið sum stovnur, at her telur bara politiskur løtuvinningur, pensiónir, skattafríur koyripeningur, borðfæ v.m. At

reisa misálit, og taka nakrar avleiðingar fyri prinsippir, er fyri ein og hvønn livibreyðspolitikara alt ov kostnaðarmikið!

Hægsti politiski leiðari í landinum sleppur sostatt eftir øllum at døma snikkaleysur frá at viðmæla lógarbrot á hægsta stigi.

Tað kann sostatt staðfestast, at vit nærkast 1980 árunum aftur við sjeymilaferð, har fullkomið anarki valdaði – júst tí ongin tók avleiðingarnar av nøkrum.

Tað óskilið endaði við einum heilum samfelag, sum fór á húsagang av berum politiskum kleyvarskapi og ábyrgdarloysi.

Tað er nógv, sum týðir uppá, at søgan endurtekur seg!

KJAK

Gevið vinnulívinum betri sømdir!

Fær reiðaríð lán til skipið, um kvotan ella fiskiloyvið bara er til komandi árið? Skulu tey alment løntu so eisini rinda fyri at fara til arbeiðis?

Annita á Fríðriksmørk

Hetta eru spurningar, sum ofta verða settir teimum, ið vilja broyta fiskivinnupolitikkin. Spurningarnir verða settir teimum, sum halda, at tað almenna kann fáa meira burturúr tilfeinginum í havinum.

Til fyrra spurningin er at siga, at sjálvandi hava útlitini nógv at siga, tá ið bankin figgjar eina iløgu. Og sjálvandi skal bankin trúgva

uppá, at tann, sum fær lánið, megnar at figgja lánið aftur. Vit eiga tí eisini at tryggja, at reiðarið, sum fær lán til skipið, ræður yvir kvotuni ella fiskiloyvinum yvir eitt rímliga langt áramál. Hinvegin er tað líkamikið fyri bankan, um lánið, tú tekur, fer til at figgja einum privatum (útlendingi) ella tí almenna. Bankin vil bara tryggja sær, at hann fær pengarnar aftur við rentusrentu. Harafturat er skipsvirðið vanliga minni parturin av láninum. Tað er, sum er, kvotan ella fiskiloyvi, sum er tað veruliga virðið.

Kvoturnar og fiskiloyvini eigur fólkið í Føroyum. Fekk fólkið pengar fyri hesa ognina, sum svarar til virðið, so kundi hetta figgja t.d. stóran part av pensjónunum. Umframt, at man kundi givið lág- og miðalinntøkum eina

munandi skattalækking. Men hetta vil man ikki frá politikari síðu. Serliga ikki frá fólkaflokksiðu, sum fyrr í tíðini var ein vinnuflokkur, men nú er vorðin ein fáveldisflokkur, og fremsti talsflokkur fyri verandi skipan.

Hesi stóru virði í sjónum, sum fólkið eigur, og sum vinnulívið dugir at virðisøkja, er høvuðsorsøkin til, at føroyingar búleikast so væl her á landi. Hóast hesa rímligu vælferð kundi vanliga borgarin livað enn betri og tryggari og rúmsáttari, um bara politiskur vilji var til at umsita hesa ogn skynsamari.

Sambandsflokkurin hinvegin vil tó verða við, at tað er blokkurin úr Danmark, sum er orsøkin til vælferðina í Føroyum. Her ger Sambandsflokkurin

vinnulívinum so dyggiliga órátt. Sjálvandi er tað ikki blokkurin, men føroyska vinnulívið og tað váðafýsnið, sum har er, sum er krumtampurin í samfelagnum. Tað er hjá vinnulívinum, at samfelagshjólini byrja at mæla.

Tí er tað undrunarsamt, at eitt samfelag, sum er so ríkt við rávørum letur virðini fyri onki m.a. til nakrar útlendingar at ráða yvir – um tað so er óbeinleiðis. Eisini er tað løgið, at man letur hesar leggja okursprís á okkara eigna vinnulívsvólk, tá hesi skulu keypa seg inn í vinnuna. Og sum um, at tað ikki er nóg mikið, men eftir, at man hevur givið virðini burtur, og finnur seg í, at nøkur av okkara egnu skulu rinda okursprís, – bara ikki til tað almenna. So fer man til nakrar

ar aðrar útlendingar og biður hesar um blokkstuðul, og spyr pent, um teir ikki kunnu figgja tað, sum manglar í.

Rinda fyri at fara til arbeiðis

Viðvíkjandi samanberingini og spurninginum, um man so eisini skal rinda fyri at fara til arbeiðis hjá tí almenna, er at siga, at spurningurin er nokkso stuttligur, og fær nøkur at siga, “ánei, sjálvandi skal man ikki rinda fyri at fara til arbeiðis, og tí heldur ikki fyri at fáa eina kvotu frá tí almenna”.

Samanberingin er heldur ikki heilt av leið: Tá ið eitt alment starv er til taks, verður tað lýst leyst, og øll kunnu søkja. Øll kunnu bjóða seg fram, og tann best skikkaði eigur at fáa starvið. Fært tú starvið, so hevur tú tað, so

leingi tú arbeiðir har. Tá ið tú fert úr starvið einaferð, kanst tú ikki selja starvið víðari til ein annan. Tú hevur jú onki gildið fyri tað.

Tað hevði eisini verið óráttvíst, um tú seldi starvið víðari, og koyrði pengarnar í tín egna lumma. Tað hevði verið óráttvíst yvirfyri skattgjaldaranum, – sum annars kundi fingið ágóðan. Eisini yvirfyri tí nýggja starvsfólkinum, sum fekk starvið. Og ímynda tær, um hin nýggi, sum fekk starvið aftaná teg, hevði verið noydd at biðji útlendingar hjálpt sær við at figgja nýggja starvið?

Nei, har hava tit rætt. Tað ber sjálvandi ikki til!